

ver bruttobeskattet med 30 pct., medmindre de helt fritages for beskatning efter DIS-skattereglerne.

Efter forslaget får begrænset skattepligtige søfolk nu samme valgmulighed som andre begrænset skattepligtige, som er undergivet bruttobeskatning, nemlig arbejdsudlejede personer (kildeskattelovens § 2, stk. 1, litra c, jf. § 2, stk. 3) og begrænset skattepligtige personer, som arbejder i forbindelse med kulbrintevirksomhed for en udenlandsk arbejdsgiver uden hjemting her i landet (kulbrinteskattelovens § 21, stk. 2). Disse lønmodtagergrupper fik ved lov nr. 221 af 31. marts 2004 (L 119 – »EU-pakken«) denne valgmulighed.

Den skat, der beregnes for personer, som er hjemmehørende på Færøerne eller i Grønland, vil som hidtil tilfalde henholdsvis Færøernes og Grønlands landskasse. Hvis den pågældende person har valgt beskatning efter de almindelige regler, sådan som det nu foreslås muligt, vil den skat, der tilfalder den færøske eller grønlandske landskasse, være den del af personens samlede danske skat, som forholdsmæssigt falder på indkomst, som kunne have været bruttobeskattet med 30 pct.

Til § 10

Statsstøtte til arbejdsrelaterede omkostninger i søtransportsektoren kan gives på to måder. Enten kan de pågældende søfolk få udbetalt en skattefri nettohyre, eller også kan rederierne helt eller delvis få refunderet den skat og de sociale bidrag, som opkræves hos søfolkene. Medlemsstaterne kan frit vælge, hvilken metode man vil anvende, og det er også muligt at kombinere de to metoder.

Der er under bemærkningerne til lovforslagets § 6 ovenfor redegjort for, at det vil være vanskeligt at indrette den eksisterende skattefritagelsesordning – DIS-ordningen – på en sådan måde, at den vil kunne rumme de muligheder, der efter EU-retningslinierne er for at give statsstøtte til sandsugere. Sådan støtte kan kun gives i det omfang, at det enkelte fartøj anvendes til søtransportaktiviteter i mindst 50 pct. af den tid, det er i drift.

Regeringen ønsker at udfylde EU's retningslinier for statsstøtte til søtransportsektoren bedst muligt, og det foreslås derfor, at det gøres muligt at give sandsugerredier en refusion for personer, der arbejder ombord på sådanne fartøjer, jf. nedenfor.

Det vil være en betingelse for refusion, at det enkelte fartøj har egne fremdrivningsmidler, at det har lastrum til transport af materialer indfundet fra havbunden, og at fartøjet som nævnt udfører søtransportaktiviteter i mindst halvdelen af den tid, det er i drift.

Refusionen ydes måned for måned, når det enkelte fartøj i den pågældende måned opfylder betingelserne for refusion. Refusionen ydes til rederiet efter ansøgning med et beløb, som for hvert enkelt lønmodtager beregnes som 40 pct. af den del af grundlaget for arbejdsmarkedsbidraget (opgjort efter arbejdsmarkedsfondslovens § 8), der kan henføres til arbejde udført ombord på fartøj, der opfylder betingelserne for refusion. En refusion på 40 pct. af arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget svarer nogenlunde til den gennemsnitlige lønomkostningsbesparelse i DIS-skatteordningen gennem de senere år. For selvstændigt erhvervsdrivende, som udfører arbejde ombord på egen sandsuger, er grundlaget for refusionen det gennemsnitlige grundlag for refusion for de personer, som udfører arbejde ombord som lønmodtagere.

Ved at vælge arbejdsmarkedsbidragsgrundlaget sikrer man sig, at refusionen knytter sig til løn for arbejde udført ombord på de pågældende sandsugerfartøjer. Hvis man valgte at refundere indeholdte A-skatter direkte, kunne man komme i den situation, at en lønmodtager f. eks. på grund af underskud i egen virksomhed kun ville skulle betale en beskeden eller måske slet ingen skat. Rederiet ville dermed ikke være berettiget til refusion af skat for den pågældende, men kun af AM-bidrag, uanset at lønomkostningerne har været de samme som for andre personer ombord.

Som nævnt under bemærkningerne til lovforslagets § 6 påhviler det efter de nye EU-retningslinier for statsstøtte til søtransportsektoren i sådanne tilfælde rederierne at føre adskilte regnskaber for søtransportaktiviteterne, hvis der søges refusion. Der er derfor indsat en bestemmelse i § 10, stk. 5, herom.

Til § 11

De nye EU-retningslinier for statsstøtte til søtransportsektoren indfører forskellige begrænsninger, som ikke tidligere har eksisteret, i medlemsstaternes mulighed for at kunne give statsstøtte. Herved sættes der i højere grad end hidtil fokus på, hvordan myndighederne skal forholde sig, hvis grundlaget for den ydede statsstøtte viser sig ikke at være til stede. Et eksempel på noget sådant kunne være, at det viser sig, at kravet om, at et bugser- og bjærgningsfartøj udfører søtransportopgaver i mindst halvdelen af den tid, hvor det er i drift, ikke er opfyldt.

I så fald er grundlaget for statsstøtte (i form af skattefritagelse efter DIS-reglerne) ikke til stede, og det ville i en sådan situation ikke være i overensstemmelse med EU-retningslinierne at lade de pågældende besætningsmedlemmer være omfattet af DIS-skattefritagelsen i det pågældende år.